

Forbindelserne udadtil**Art. 108-116**

EØF's aftaler med en række lande inden for Middelhavsområdet vil ifølge Aktens art. 4 gælde for de nye medlemsstater straks fra tiltrædelsen. Det drejer sig om de indgåede associeringsaftaler med Grækenland, Tyrkiet, Tunesien, Marokko og Malta samt om præferenceraftalerne med Israel og Spanien. Såfremt Fællesskabet i løbet af 1972 måtte have indgået aftaler med andre tredielande inden for Middelhavsområdet, vil disse aftaler ligeledes gælde for de nye medlemsstater fra tiltrædelsen. EF forhandler med Cypern om en associeringsaftale og med Den forenede arabiske Republik og Libanon om indgåelse af præferenceraftaler.

For såvel de allerede ikrafttrådte som eventuelle nye aftaler vil der dog som følge af EF's udvidelse blive tale om overgangsforanstaltninger til og tilpasninger af bestemmelserne i de pågældende aftaler, jfr. art. 108. Sådanne bestemmelser fastlægges i protokoller, der skal forhandles med de pågældende tredielande, og som vil blive knyttet til de eksisterende aftaler. Ansøgerlandene deltager på EF's side i disse forhandlinger, jfr. arrangementet for perioden forud for tiltrædelsen.

Hvad angår handelsforbindelserne vil Danmarks og de øvrige ansøgerlandes tiltræden af EF's aftaler med landene i Middelhavsområdet være ensbetydende med, at der skal ske en gensidig afvikling eller nedtrapning af told og andre hindringer for samhandelen. Omfanget heraf varierer efter de pågældende aftalers indhold. Overgangsforanstaltningerne for de nye medlemsstaters gradvise indpasning i disse aftaler vil, jfr. art. 108, stk. 2, ikke kunne være af længere varighed end de overgangsforanstaltninger, som er truffet med henblik på de nye medlemslandes indpasning i fællesmarkedet.

EF's aftaler med de pågældende lande indeholder kun få bestemmelser, som går ud over en regulering af handelsforbindelserne. Associeringsaftalerne med Grækenland og Tyrkiet indeholder bestemmelser om finansiel bistand fra EF. For Grækenlands vedkommende har Fællesskabet dog siden april 1967 indstillet enhver form for finansiel bistand. Når en i 1971 forhandlet tillægsprotokol til aftalen med Tyrkiet træder i kraft – formentlig i 1972 – kan der frem til 1976 ydes op til 220 mill. regnings-

enheder til Tyrkiet som lån gennem Den europæiske Investeringsbank, hvoraf 195 mill. regningsenheder ydes som bistand fra medlemslandene. Det må påregnes, at også de nye medlemsstater skal yde finansiel bistand til Tyrkiet, men der har endnu ikke været forhandlet herom.

Ifølge den nævnte tillægsaftale med Tyrkiet skal der i årene mellem 1976 og 1986 gradvis søges gennemført fri bevægelighed for arbejdskraften mellem EF-landene og Tyrkiet. Der er endnu ikke truffet nogen beslutning om, hvorledes denne gradvise gennemførelse skal finde sted, men det må forudses at ske på basis af årlige kvoter for tyrkiske arbejders adgang til at tage arbejde i medlemslandene. Administrationen vil i så fald ske på grundlag af arbejdstilladelser. Den fuldstændige frigørelse af den tyrkiske arbejdskrafts bevægelighed er forudset at skulle ske i 1986, d. v. s. samtidig med, at Tyrkiet efter planen skulle have nået en sådan grad af økonomisk udvikling, at landet opfylder betingelserne for medlemskab af EF. Vedrørende dette spørgsmål henvises iøvrigt til den fælles erklæring om arbejdskraftens frie bevægelighed, som er knyttet til slutakten, jfr. nedenfor.

Associeringsaftalen med Grækenland indeholder en rammebestemmelse om fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital, men der er ikke hidtil gennemført regler herom. Det vil heller ikke kunne ske under de herskende forhold, hvor associeringsrådet ikke holder møde på ministerniveau.

De nugældende associeringsaftaler mellem EØF og 18 selvstændige afrikanske lande samt mellem EØF og Det østafrikanske Fællesskab (Tanzania, Uganda og Kenya) finder ifølge art. 109 ikke anvendelse for de nye medlemsstaters vedkommende. Disse aftaler udløber med udgangen af januar 1975, og der skal i løbet af 1973 indledes forhandlinger om de aftaler, som skal erstatte dem. Danmark vil som medlem af Fællesskabet kunne deltage i disse forhandlinger og skal tiltræde de nye aftaler.

Danmark deltager fra tidspunktet for indtræden i EF i de institutioner, som er oprettet i medfør af associeringsaftalerne. Det drejer sig først og fremmest om associeringsrådene, som består af ministre fra medlemslandene og de associerede lande samt om Komitéen for den europæiske Udviklingsfond.

Import i Danmark fra de associerede afrikanske stater skal efter et medlemskab af EF